

Arrest

**nr. 96 657 van 7 februari 2013
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 september 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 augustus 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 januari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 januari 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat L. LUYTENS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 2 januari 2012 en heeft zich vluchteling verklaard op 3 januari 2012.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 15 juni 2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 3 augustus 2012.

1.3. Op 28 augustus 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn uit het Qarabagh district van de provincie Kabul. U bent geboren op 21 maart 1997 en bijgevolg bent u minderjarig. U bent een Pashtoen van etnische origine en een soennitische moslim. Uw vader is reeds lang overleden. U woont samen met uw moeder bij uw oom Zalmay, die voor de Amerikanen op de luchthaven van Bagram werkt. Zijn beroep is de aanleiding geweest van uw problemen. Al geruime tijd werd er door de taliban geëist dat hij zijn werk zou stopzetten. Zo niet, zou zijn familie het moeten ontgelden. Ondanks verscheidene dreigbrieven stopte uw oom niet met zijn werk voor de Amerikanen. Toen u op een dag op de terugweg was van de moskee werd u ontvoerd door verdachte personen. Ze wouden met zekerheid weten dat u een familielid was van uw oom Zalmay en ze dwongen u het telefoonnummer van uw vader te geven. Dat kon u echter niet want uw vader was reeds jaren overleden. U gaf hen echter wel het nummer van uw oom. Ze spraken over de telefoon met hem over zijn werk voor de niet-moslims en over losgeld. Tegen u hadden ze het voornamelijk over de jihad en dat u met hen mee kon werken. Dat wou u echter niet. U werd geslagen en verwond. 's Nachts kwam er iemand u steeds eten brengen. U smeekte deze man om u te laten gaan. Op een dag besloot hij u te helpen en hij opende de deur naar de vrijheid. U wandelde vervolgens in de richting van de toren van de moskee en u vroeg in de buurt van de moskee aan een persoon om u te helpen. Dit gebeurde ook. U vond uw moeder thuis in alle staten. U bleef nog ongeveer tien dagen binnenshuis totdat uw oom een smokkelaar vond en u naar het buitenland stuurde.

Op 3 januari 2012 diende u bij de bevoegde Belgische asielinstanties uw asielaanvraag in. Ter ondersteuning van uw asielrelaas legde u de volgende documenten neer: een originele taskara, een kopie van de toegangsbadge en de bankkaart van uw 'oom', drie kopieën van dreigbrieven van de taliban, een originele brief van de dorpelingen en twee brieven van uw moeder ter bevestiging van uw problemen en een medisch attest.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst heeft u niet aannemelijk gemaakt dat uw oom gewerkt heeft voor de Amerikanen. Zo verklaarde u slechts te weten dat uw oom op de 'luchthaven van Bagram', meer bepaald in de gevangenis van Bagram aldaar, werkte en dat hij deze werkzaamheden al vijf of zes jaar doet (CGVS, p.4, 5). Dat is dan ook alles wat u weet, wat echter een bijzonder oppervlakkige verklaring is over het profiel van uw oom. U heeft er geen idee van wat de functie was van uw oom, of hij gestudeerd heeft voorafgaand aan dit werk, wat zijn bezigheden waren voordat hij voor de Amerikanen begon te werken, waarom hij de beslissing genomen heeft om voor de Amerikanen te werken en hoe het voor hem mogelijk was om aan de slag te gaan op de basis van Bagram (CGVS, p. 5-7). U heeft naar eigen zeggen geen vragen gesteld over zijn werk, u weet enkel iets over de documenten die hij u toestuurde (CGVS, p. 7). De verklaringen over de documenten die u voorlegde zijn echter ook heel summier. U stelde dat uw oom u zei dat hij een 'toegangsbadge' stuurde en een 'bankkaart' (CGVS, p. 7). Over meer inhoudelijke aspecten van zijn werk is er klaarblijkelijk niet gesproken geweest. Nochtans kan er verondersteld worden van iemand die problemen heeft meegemaakt zoals u beweerde, dat hij zich verregaand inlicht over de oorzaak van al deze ellende. Een ontvoering die verband houdt met het werk van uw oom is immers een ingrijpende verandering in uw leven, net zoals een gedwongen vlucht uit uw vaderland en een asielaanvraag in België. Indien al deze gebeurtenissen het gevolg zijn van het werk van uw oom, kan het niet overtuigen dat u slechts in één enkele zin het werk van uw oom kan beschrijven. Zelfs rekening houdend met uw jonge leeftijd, moet u toch minstens vragen gesteld hebben bij dit hele gebeuren. Zo niet in Afghanistan, dan wel na uw aankomst in België toen u nog contact had met uw oom (CGVS, p. 4). Het feit dat u enkel en alleen met uw oom gesproken zou hebben over de naar u opgestuurde documenten overstijgt alle logica in de door u geschetste situatie. U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat u een oom heeft die voor de Amerikanen werkte. Uw versie van de feiten kan dan ook niet overtuigen.

De documenten die u neerlegde met betrekking tot het werk van uw oom, een toegangskaart en een bankkaart, zijn in de eerste plaats kopieën waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan. Bovendien kan er op basis van uw ongeïnformeerde verklaringen niet verondersteld worden dat de persoon die op de documenten staat daadwerkelijk uw oom is. Deze documenten bevestigen uw asielrelaas dan ook niet.

Aangezien uw oom en zijn beroepsactiviteiten de kern van uw ontvoering uitmaken, kan ook aan dit aspect geen geloof gehecht worden. Daar bovenop is het niet geloofwaardig dat het zo gemakkelijk is om te ontkomen aan een detentie van de taliban en is het geheel onbegrijpelijk waarom u zich tien dagen schuil gehouden heeft in het huis van uw oom, terwijl de taliban u daar gemakkelijk kon opsporen (CGVS, p. 4, 11, 13). U stelde immers dat de taliban het adres kennen van uw oom (CGVS, p. 10). In de door u geschetste context van een ontsnapping aan de taliban, is het ondenkbaar dat zij u niet meteen opgespoord zouden hebben op de meest voor de hand liggende plaats. U gevraagd waarom de taliban u niet gezocht hebben, stelde u dat u het niet weet maar dat u wel 'weggevlucht' zou zijn 'over de muur' indien zij naar uw huis zouden komen (CGVS, p. 13-14). Zoals reeds gesteld is het niet aannemelijk dat de taliban u, die door hen 'vogelvrij' is verklaard, niet gezocht zouden hebben in de periode na uw ontsnapping. Ten tweede is uw verklaring over uw feitelijke ontsnapping en hypothetische ontsnapping over de muur, dat hoeft geen betoog, niet aannemelijk. Er kan dan ook geenszins geloof gehecht worden aan de door u aangehaalde feiten.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legde u, behalve de reeds in een bovenstaande paragraaf besproken kopie van de toegangsbadge en bankkaart van uw 'oom', de volgende documenten neer: een taskara, drie kopieën van dreigbrieven van de taliban, twee originele brieven van uw moeder en een originele brief van de dorpingen en een medisch attest. Uw taskara bevat identiteitsgegevens waar op zich niet aan getwijfeld wordt. Wat betreft de dreigbrieven van de taliban, dient er opgemerkt te worden dat ook deze documenten kopieën zijn waar geen geloof aan gehecht kan worden. Daarenboven bevestigen deze documenten elementen van uw asielrelaas die reeds ongeloofwaardig bevonden werden, namelijk het feit dat u een oom heeft die voor de Amerikanen werkt en dat dit werk u problemen berokkend zou hebben. Deze documenten, van waar deze ook komen en tot wie ze ook gericht zijn, zijn geen aanvulling op de door u aangehaalde en ongeloofwaardig beschouwde feiten. Verder zijn de brieven van uw moeder en de dorpingen opgesteld ter uwen behoeven en hebben ze dan ook geen bewijswaarde voor uw asielrelaas. Hierbij dient ook nog opgemerkt te worden dat er een markt bestaat om valse Afghaanse documenten te verkrijgen. Een kopie van deze informatie werd ter volledigheid toegevoegd aan uw administratief dossier. Het medisch attest dat u voorlegde bevestigt dat u littekens heeft. Deze vaststelling bewijst geenszins dat u deze littekens heeft opgelopen in taliban gevangenschap en zijn dus nietig in uw bewijsvoering.

Gezien bovenstaande observaties hebt u niet aannemelijk gemaakt Afghanistan te hebben verlaten uit een persoonsgerichte en gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan wordt de status van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan dient in uw geval de veiligheidssituatie in de provincie Kabul, meer bepaald in het district Qarabagh, te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA "Veiligheidssituatie in Centraal Afghanistan (Bamyan, Daykundi, Kabul, Kapisa, Panjshir, Parwan, Logar, Wardak", dd. 14.10.2011) blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. Het gewapend conflict woedt het meest intens in het zuiden, het oosten en in het zuidoosten van het land. Er wordt een uitbreiding van de activiteiten van de anti-regeringselementen (AGE) naar andere regio's in Afghanistan vastgesteld.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat ANSO in 2010 meldt dat de activiteit van AGE's in de provincie Kabul verwaarloosbaar is ten opzichte van andere gebieden in het land. AGE's zouden hun focus van de provincie hebben weggenomen en hun strategieën op andere regio's hebben gericht. In het eerste kwartaal van 2011 beschouwt ANSO de provincie dan ook als een met lage onveiligheid, behalve voor enkele districten waar een strategische weg doorheen loopt en die als Pashtundistricten kunnen worden beschouwd. Voor Qarabagh wordt echter geen melding gemaakt van noemenswaardige incidenten.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt er ook rekening gehouden met het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010. De graad van conflict-gerelateerd geweld en de eraan verbonden risico's voor Afghaanse burgers werd door het UNHCR onderzocht aan de hand van verschillende cumulatieve indicatoren. Het UNHCR beoordeelt de veiligheidssituatie in het licht van volgende indicatoren: (i) de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan; (ii) de toename van het aantal burgerslachtoffers; en (iii) de belangrijke bevolkingsverplaatsingen. Rekening houdend met die indicatoren besluit het UNHCR dat de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens het UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit bovenvermelde regio's mogelijks nood aan

internationale bescherming. Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert het UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats. Verder wijst het UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten. Het UNHCR heeft in deze richtlijnen niet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Kabul een complementaire vorm van bescherming te bieden.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in het district Qarabagh in de provincie Kabul, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien bovenvermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Qarabagh actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in het district Qarabagh van de provincie Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift uitdrukkelijk vermeldt dat hij beroep aantekent tegen de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en dat hij dit uitwerkt aan de hand van een aantal grieven waarin hij de motieven van de bestreden beslissing aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt en poogt te verklaren of te weerleggen. Derhalve blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker zich in deze beroept op de schending van de materiële motiveringsplicht.

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn oom voor de Amerikanen werkt, (ii) de documenten, een toegangkaart en een bankkaart zijn asielrelaas niet bevestigen, (iii) het daar bovenop niet zo gemakkelijk is om te ontkomen aan een detentie van de taliban en het onbegrijpelijk is waarom hij zich 10 dagen schuil gehouden heeft in het huis van zijn oom, terwijl de taliban hem daar gemakkelijk kon opsporen, (iv) zijn taskara identiteitsgegevens bevat waar op zich niet aan getwijfeld wordt; de dreigbrieven van de taliban kopieën zijn waar geen geloof aan gehecht kan worden; de brieven van zijn moeder en de dorpelingen opgesteld zijn ten zijnen behoeven en ook nog opgemerkt dient te worden dat er een markt bestaat om valse Afghaanse documenten te verkrijgen; en het medisch attest dat hij voorlegde bevestigt dat hij littekens heeft, maar deze vaststelling geenszins bewijst dat hij deze littekens heeft opgelopen in taliban gevangenschap, en (v) na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen is dat er voor burgers in het district Qarabagh actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

2.3. De Raad merkt vooreerst op dat ter terechtzitting door de raadsman wordt meegedeeld dat de voogd heeft verklaard dat zijn pupil onvindbaar is. Dit doet gezien de beperkte informatie over de "verdwijning" van verzoeker geen afbreuk aan het beroep dat hij heeft ingesteld tegen de bestreden beslissing.

2.4. Verzoeker betoogt dat hij de subjectieve beoordeling betwist en bevestigt dat hij inderdaad een aantal antwoorden schuldig moest blijven, maar verklaart dit enerzijds door te verwijzen naar zijn

jeugdige leeftijd en anderzijds naar de culturele geplogenheden die inhouden dat er een grote kloof bestaat tussen de leefwereld van de kinderen en de volwassenen.

Verzoeker kan niet overtuigen. De Raad benadrukt vooreerst dat van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, de feiten die de aanleiding vormden voor zijn vlucht uit zijn land van herkomst, op een zorgvuldige, nauwkeurige, coherente en geloofwaardige wijze weergeeft aan de overheden bevoegd om kennis te nemen van de asielaanvraag, zodat op grond ervan kan worden nagegaan of er met betrekking tot de asielzoeker aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie, dan wel van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Verzoekers jeugdige leeftijd en de culturele geplogenheden zijn geen afdoende verschoningsgronden voor de in de bestreden beslissing vastgestelde hiaten en vaagheden in verzoekers relaas. Ook van een jeugdig persoon kan immers worden verwacht dat hij in staat is met betrekking tot belangrijke feiten en gebeurtenissen die de essentie van het asielrelaas uitmaken en die hij persoonlijk heeft meegemaakt, voldoende duidelijke, waarheidsgetrouwe en coherente informatie te verstrekken. Dit klemt des te meer daar de vlucht uit het land van herkomst een dermate fundamentele en ingrijpende gebeurtenis is dat kan worden verwacht dat ook een minderjarige de nodige toelichting kan geven.

In casu kan derhalve redelijkerwijs aangenomen worden dat verzoeker minstens op de hoogte was van de werkzaamheden van zijn oom op de luchthaven van Bagram, vermits deze werkzaamheden de aanleiding zouden zijn geweest van zijn ontvoering. In de mate verzoeker twee documenten indient als bewijs van de werkzaamheden van zijn oom, met name een bankkaart en een toegangsbadge, wijst de Raad erop dat deze documenten slechts fotokopieën zijn waaraan geen objectieve bewijswaarde kan worden toegekend. Daarenboven slaagt verzoeker er niet in voldoende toelichting te geven over zijn vermeende oom zodat hij niet aantoonde dat deze fotokopieën van documenten toebehoren aan zijn oom.

Zelfs als zou zijn oom vaak afwezig zijn geweest dan nog kan aangenomen worden dat verzoeker wel één en ander zou kunnen toelichten over zijn tewerkstelling.

2.5. Met zijn verweer dat de beoordeling eenzijdig is en geen rekening wordt gehouden met zijn totale hulpeloosheid, en hij een nogal eigenaardig scenario in het hoofd had in geval hij zou moeten ontsnappen, weerlegt noch ontkracht hij de vaststelling in de bestreden beslissing dat *“Daar bovenop (...) het niet geloofwaardig is dat het zo gemakkelijk is om te ontkomen aan een detentie van de taliban en (...) het geheel onbegrijpelijk is waarom u zich tien dagen schuil gehouden heeft in het huis van uw oom, terwijl de taliban u daar gemakkelijk kon opsporen (CGVS, p. 4, 11, 13). U stelde immers dat de taliban het adres kennen van uw oom (CGVS, p. 10). In de door u geschetste context van een ontsnapping aan de taliban, is het ondenkbaar dat zij u niet meteen opgespoord zouden hebben op de meest voor de hand liggende plaats. U gevraagd waarom de taliban u niet gezocht hebben, stelde u dat u het niet weet maar dat u wel ‘weggevlucht’ zou zijn ‘over de muur’ indien zij naar uw huis zouden komen (CGVS, p. 13-14). Zoals reeds gesteld is het niet aannemelijk dat de taliban u, die door hen ‘vogelvrij’ is verklaard, niet gezocht zouden hebben in de periode na uw ontsnapping. Ten tweede is uw verklaring over uw feitelijke ontsnapping en hypothetische ontsnapping over de muur, dat hoeft geen betoog, niet aannemelijk. Er kan dan ook geenszins geloof gehecht worden aan de door u aangehaalde feiten.”*

De Raad wijst erop dat verzoeker als minderjarige niet alleen was maar samenleefde met zijn moeder en oom zodat het niet geloofwaardig is dat zijn moeder of oom het risico zouden hebben genomen om verzoeker in huis te laten onderduiken. Ook al zou deze oom vaak uithuizig geweest zijn dan nog kan aangenomen worden dat bij een dermate ernstige gebeurtenis als een ontvoering, hij de nodige zorg of bijstand zou hebben verleend, zodat het ongeloofwaardig is dat verzoeker na de ontvoering gewoon thuis onderdook wetende dat de taliban het adres van zijn oom kende.

Tot slot stelt de Raad vast dat verzoeker de motivering met betrekking tot de andere ingediende stukken niet ontkracht. De Raad benadrukt dat, gesolliciteerd of niet, aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen.

2.6. De Raad stelt vast dat de vaststellingen in de bestreden beslissing correct zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielrelaas, in tegenstelling tot wat verzoeker meent. Aangezien in de bestreden beslissing ernstige gebreken in de verklaringen van de verzoekende partij worden aangehaald en geen van de motieven overtuigend worden weerlegd, zoals blijkt uit het voorgaande, schragen de gezamenlijke motieven de bestreden beslissing. Immers, de bewijslast rust in beginsel op de verzoekende partij die in de mate van het mogelijke bewijzen moeten aanbrengen van de feiten die hij aanhaalt. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van betrokkenen te beoordelen. De verklaringen van de verzoekende partijen kunnen een voldoende bewijs zijn van hun hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn. Deze verklaringen moeten coherent zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, september 1979, 196-205). De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor hun relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54), wat in casu niet het geval is. Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing is het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.7. Met de stelling dat hij zich het recht voorbehoud terug te komen op de motivering van de subsidiaire bescherming in de bestreden beslissing, weerlegt noch ontkracht hij de motivering dienaangaande. Deze motieven, die steun vinden in het administratief dossier, blijven dan ook onverminderd overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven februari tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS